

кучета отъ стадото, а си прибралъ вълци да го пазятъ. Хичъ где се е чуло и видѣло вълкъ стадо да пази !

Слави изпъчи гърди, засука мустакъ срещу имъ и като рече отсѣче :

— Умъ отъ васъ не ща. Зная ви всички какви сте.

Засрамирах се хората, нажалиха се отъ дръзкитѣ думи на Пенчовия синъ, наведоха глави и си тръгнаха. Но най-стариятъ не се стърпѣ, обърна се къмъ Слави и рече :

— Хесейй, Пенчовий сине, ние малко се грижимъ и мислимъ за тебе и за стадото ти, но селото, селото ще изгоришъ, глупчо. — И си отидоха !

Вълцитѣ останаха да пазятъ стадото. И още на другия день изядоха най-хубавия овенъ. И какъ майсторски подлъгаха глупавия Слави !

— Овчарко, — рече Вълчо, — на оня голѣмия овенъ съ вититѣ рога какво му е днесъ? Сякашъ е нѣщо боленъ !

— Тѣй ли? — рече Слави ! — Тогава да го заколимъ за поменъ на тати.

— А, не, почакай малко, отвърна Вълчо. — Братъ ми е лѣкаръ. Нека първомъ го прегледа, че тогава.

Съгласи се Слави. Вълчовиятъ братъ си турна очила и започна да оглежда овена.

— Отровенъ е. Кръвта му е отровена, — важно отсѣче той. — Хората ще изтровимъ, ако го заколимъ.

— Тогава ?

— Тогава трѣбва да се завлѣче въ гората и тамъ кучетата да се изтровятъ.

— Браво, Вълчо ! Така направете !

Ухилиха се вълцитѣ, завлѣкоха овена въ гжсталака и сладко-сладко се гостиха. И хемъ ядатъ, хемъ се смѣятъ надъ Славиовия умъ.

И днесъ една, утре две, докато изядоха цѣлото стадо. А вѣрнитѣ кучета гледаха отдалечъ, но смѣе ли нѣкое да приближи стадото. Надничаха презъ шумака, преглъщаха горчивитѣ си сълзи и търпѣха, докато единъ день стана онова, което щѣше да стане. И то дойде много скоро. Вълцитѣ изядоха и последната овца. Често пакостиха и на селото, а единъ день заобиколиха и Слави :

— Овчарко, овчарко, глупавъ овчарко. Хайде лѣгай вече, че и твоя редъ дойде. Падна на колѣне Слави и удари на молба. Но вълци отъ молба взематъ ли ! Нахвърлиха се тѣ връзъ него, да го разкъсатъ. Въ това време неговитѣ вѣрни кучета изкочиха отъ шумака и се спуснаха срещу вълцитѣ. Настана люта борба. Земята се покри съ кърви. Но кучетата победиха. И вълцитѣ запрашиха изъ гората. Слави прегърна вѣрнитѣ си кучета и горко зариди. Отъ тогава тѣй поумнѣ вече, но нали загуби толкова голѣмо стадо ! И днесъ, когато води на паша чужди овце, овце на чуждитѣ хора, на които отъ господарски синъ стана последенъ ратай, очи нѣма селото да погледне отъ срамъ. **Ганчо Абаджиевъ**